

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det er slet ikke, fordi jeg på nogen måde vil så tvivl om Dansk Folkepartis støtte til det her forslag, men jeg må sige, at hr. Brian Mikkelsens tale medførte, at jeg har lyst til at stille et spørgsmål. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at når jeg ikke er her, så kan det godt være, jeg er hjemme på min bopæl i Frederiks. Der er hyggeligt, der er et dejligt idrætsliv, og så kan vi løse nogle af de her problemer.

Men når jeg opholder mig her i København og så går hjem en sen aften, efter at vi har haft en god debat, så vandrer jeg forbi en form for klubber, som næsten er mere overfyldte end idrætshallen i Frederiks, og det er f.eks. pc-cafeer. Der vil sådan et forslag som det her jo ikke hjælpe. Og spørgsmålet går egentlig på: Kunne man ikke formode, at det, der virkelig skal til omkring det her, faktisk er debat, debat, oplysning, oplysning.

Jeg kunne jo godt forestille mig, at de pædofile simpelt hen valgte at søge nogle helt andre steder hen, hvor der er nye muligheder, og der kunne jeg altså se bare ved at kigge ind ad døren, at her var en stor mulighed.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg kan på spørgsmålet fra hr. Brian Mikkelsen oplyse, at det er korrekt, at den bekendtgørelse, som forventes at skulle træde i kraft den 1. april, bygger på, at den videre adgang til at få oplysninger om straffbare forhold, altså at man er dømt for et strafbart forhold af seksuelt misbrug af børn, knytter sig til de bestemmelser, vi har i straffeloven for seksuelle overgreb, og at den knytter sig til det i forbindelse med ansættelse i virksomhed eller forening, hvor man skal have ansvar for børn under 15 år.

Det er det, der skal opfyldes, for at man får den her videre adgang til at kunne videregive oplysninger fra Kriminalregisteret.

Så bygger den også på, som videregivelse bygger på i dag, det grundfæstede princip om, at der skal være samtykke. Det er jo deri, hele ideen her ligger, netop at undgå, at folk, der er dømt for pædofile forhold, søger ind i beskæftigelse eller foreninger, hvor man får mindreårige børn i sin varetægt.

Målet for regeringen er altså, også sagt til hr. Søren Søndergaard, at det har en meget præventiv effekt. Folk, der er dømt for de her pædofile forhold, ved, at de skal finde noget andet at beskæftige sig med, ellers vil dem, man søger an-

sættelse hos, eller den forening, man går ind i, få oplysninger om de pædofile forhold. Men det er den del, som er helt central i regeringens forslag til bekendtgørelse.

Formanden:

Hr. Brian Mikkelsen – og så går vi til anden omgang.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Til hr. Christian H. Hansen: Jamen der er jo også et blomstrende foreningsliv uden for idrætten. Det er rigtigt, men det er nu stadig væk idrætten, som engagerer – heldigvis – i hundredtusindvis af børn og unge, og de pc-cafeer, hr. Christian H. Hansen og også jeg vandrer forbi, tager ikke i hundredtusindvis af unge, trods alt. Heller ikke, selv om det er fremtiden.

Så lad os nu tage fat på problemet dér, hvor vi ved, det er, og der hvor man kan gøre noget ved det ved hjælp af en forældreindsats, ved hjælp af en foreningspolitik og ved at sørge for, at de pædofile, dem, som har begået uhyrlige overgreb mod børn og unge, ikke kommer ind i foreningerne.

Så må man tage det andet. Det er jeg enig i. Det skal vi også tage fat på. Og det er oplysning, oplysning, oplysning, debat, debat, debat.

Søren Søndergaard (EL):

Altså jeg synes ikke, man skal kritisere hr. Brian Mikkelsen eller Det Konservative Folkeparti for alle de ting, som deres forslag ikke løser. Det her forslag har et begrænset formål, og så må vi vurdere, om det løser det begrænsede formål.

Dér prøvede jeg så at påpege nogle problemstillinger, som jeg ikke synes, at hr. Brian Mikkelsen svarede på. F.eks. er der den risiko, at man i foreninger lader sig forlede af den situation, hvor man har en godkendelse – sådan vil det blive opfattet – af en leder. Jamen vedkommende har en ren straffeattest.

Det er jo et reelt problem. I stedet for kunne man f.eks. have en diskussion i en klub om, at man aldrig nogen sinde laver aktiviteter, medmindre der er to voksne til stede, og at man har et princip om, at de voksne i klubben aldrig er alene sammen med nogen børn.

Det var et andet sted, man kunne starte. Det handler jo ikke om, om det her er teoretisk, eller om nogen vil gøre noget, og nogle andre ikke vil gøre noget. Det er et spørgsmål om, hvad der hjælper. Og risikoen er jo, at det ikke vil hjælpe.